

Ben Kime Baba Diyeceğim

– SeyitAhmetUzun · 07 Mart 2009

-Hey Gürkan ne oldu? Seslenen Halı saha içindeki arkadaşı Ali'ydi.

Güneş çekilmiş akşamın serinliği kendisini hissettiriyordu. Gürkan ağır adımlarla sahadan çıktı. Hafiften dönerek Ali'ye ben iyiyim dercesine el işareti yaptı. Kalede duran Menderes ise Gürkan'ın çıktığını görmemişti. Gürkan yine diğer maçlarda olduğu gibi hırs ve azimle maç yapmıştı. Bundan dolayı da kalbi bu sefer bu maçın heyecanını kaldıramamıştı. Kendisini zor dışarı attı.

Maç çekişmeli bir şekilde devam ediyordu. Gerçi bu basit bir okul turnuvasıydı ve iddiaları da yoktu.

Buna rağmen insani hırs kendisini göstermiş ve olabildiğince hırçınlaşmışlardı. Zeki ve Serdar ise maçta kendilerini kaybetmişçesine oynuyorlardı. Reşit kaçırdığı golden dolayı kendi kendine kızmıştı.

Yenmek ve yenilmek çok önemli değildi ancak maçın verildiği gibi bir söz oldukça etkilemişti onları.

İşte maçın kaderi Gürkan'ın maçtan çıkmasıyla gözle görülür şekilde değişmişti. Yedek oyuncularını bile yoktu. Rüzgâr hafiften esiyordu. Kuş civıltıları zeytin ağaçlarının arasından şen şakrak bir şekilde geliyordu. Ama kimsenin bu güzelliğe kulak verecek ruh hali yoktu. Varsa yoksa galibiyetti. Ama olmadı. İşte hakem düdüğünü çaldı. Maç bitti. Yenilgi asık suratla karşılarında duruyordu.

Maçın stresi daha atılmamıştı ki Zeki, Gürkan'ın halsizliğinin farkına vardı. Hemen yanına gitti. Elinden tutarak lavaboya doğru götürmeye çalıştı. Gürkan yavaşça Zeki'ye döndü. Sonra olduğu yere çöktü. Zeki birden korkuya kapıldı. Okul müdürü Menderes'i arayarak Gürkan'ın rahatsızlığını bildirdi. Menderes anında arabasını lavabonun girişine çekti. Arabanın içinde küçük kızlarını daha çıkarmamıştı bile. Hemen Gürkan'ı arabaya bindirdiler. Menderes oldukça hızlı ve dikkatli bir şekilde hastaneye doğru yöneldi. O sırada Gürkan gözlerini açarak; "Azizim biraz yavaş sür" dedi.

Menderes tedbiri elden bırakmadan hastaneye doğru ilerlemeye devam etti. Osmanlı Parkı'nın yanına geldiklerinde Gürkan'ın başı birden Menderes'e taraf düştü. Küçük kızlar heyecanla; "Baba baba Gürkan amca" dediler. Çocukların korkusu gözlerinden okunabiliyordu. Menderes dikkatlice Gürkan'ın başını doğrulttu. Sonra hızla arabayı sürdü.

Bir dakika sonra hastaneye varmışlardı. Menderes heyecan ve korkuyla içeriye seslendi;

–Doktor doktor yok mu?

Sedye gelmişti. Hemen baygın durumdaki Gürkan'ı sedyeye koyarak muayene odasına aldılar. Doktor Halil hemen kalp masajı uygulamaya başladı. Gürkan'ın kalbi sanki hayata yenik düşmüştü. Ama Doktor Halil'in uzun ve yetkin uğraşları sonucu kalbi dünyaya yeniden merhaba dedi. Odadakiler sevindiler. Yalnız bu sevinç çok sürmedi. Gürkan tekrar kendinden geçti.

Bu sırada odanın dışı ana baba günü gibiydi. Menderes arkadaşlarına olayın vahametini haber vermişti. Gözlerde korku ve endişe geziniyordu. Hüzün bir yol bulmuş Gürkan'ın kalbinden tüm sevdiklerinin yüzüne yansımıştı.

Gözlerden yaş gönle akıyordu. Yakıyordu yüreği bir gencin hayata elveda değişindeki hüzün. Her kes birbirini yüzüne bakmaya korkuyordu. Acaba diyorlardı susuyorlardı. Ama bakışlardaki mana korkutuyordu tüm sevdiklerini.

O sırada Gürkan'ın gözü hafiften aralandı. O esprili bakışı şimdi ta ötelere yönelmişti. Hayat kısa metrajlı bir film şeridi gibi Gürkan'ın gözlerinin önünden akıp geçti. Kızı Dila, eşi Zeynep ve daha niceleri... Babası, annesi, abisi ve tüm sevdikleri el sallıyordu. Ve hafiften gülümsedi. Yine bir şaka yapmak istedi. "Azizim" diyecekti belki de ama takati yetmedi. Tekrar uzandı ve gözlerini kapadı. Doktor Halil tekrar kalp masajı yaptı. Korku, heyecan ve ümit bir arada yaşam mücadelesi verdiriyordu. Sonun Doktor Halil; "Allah'tan umut kesilmez ama" dedi. Gözlerinde bir damla şebnem yanaklarından akıverdi. Dışarıda tüm mesai arkadaşları, yakınları" ve daha nice sevenleri dudaklarında duanın sessizliğini haykırıyorlardı. Fakat o sıra Doktor Halil tekrar bir umutla yöneldi. Gürkan'ın kalp atışları can katmıştı gözlerinin ferine. Gülümsedi. Hemen ambulansı hazırlatarak Gaziantep Konukoğlu Hastanesine sevk ettirdi. Gecenin sessizliği siren sesinin acı haykırılarına kulak kabartmış, bir insanın yaşam mücadelesindeki kararlılığa yıldızların ışıltısıyla göz kırpmıştı. Ay sanki dua eder gibi ambulansı takip ediyordu. Çok hızlı bir şekilde Gaziantep'e varıldı. Menderes ve arkadaşları da Gürkan'ın yanındaydılar. Doktorlar acil bir şekilde muayene ettiler. Kalp damarlarında bir tıkanıklık ve beyine oksijen akmayışı hayatın kanını donduruyordu. Ameliyat için bir imza gerekiyordu. Menderes hiç gecikmeden ani bir kararla imza verebileceğini söyledi. Çünkü yaşamla ölüm arasındaki ince bir çizgi vardı. Karar gecikirse bu çizgi kaybolacaktı. Ve ameliyata alındı. Eller göklere kalkmış, dudaklar yüce Mevla'ya acıyı ve hüznü arz ediyordu. Küçük Dila'nın babasız kalmaması için âminler bir kuşun kanatlarında göklere yükseliyordu.

Saatler ilerliyor. Yüreklerin derinliklerinde heyecan doruğa çıkıyordu. Yakınları hastaneye akın etmişti. Anne yüreği yanıyordu. Baba ise gözyaşlarını içine akıtıyordu. Eşi Zeynep ise dayanamamış bayılmıştı. Müşahede odasına alınmıştı. "Oğlum" diyordu gecenin sessizliği feryat ediyordu. Dila ise tüm olanlardan habersiz babasının geleceği günü bekliyordu.

Günler, haftalar ve aylar geçti. Gürkan hala yoğun bakımdaydı. Ve bir gün Gürkan'ın diş doktoru olan eniştesi yakınlarına telefon etti. "İnna lillah ve inna ileyhi raciun"

Gürkan hayattaki süresini doldurmuş yeni mekânına kanat çırpıyordu. Toprağın serinliği Temmuz'un sıcağını almıştı. Dualar ve hüznlerle yolcu edilmişti.

Geride kalan bir göz vardı ki hala babasının gittiği yerden geleceğine umut besliyordu. Kulağına fısıldadılar. "Baban artık yok. Bu dünyadan göçtü. Artık kendisiyle cennette buluşacağız." Dila garip ve anlamsız gözlerle baktı. Ne demektir bunlar bir türlü anlam veremiyordu. Sadece babasının bir daha dönmeyeceğini anlamıştı. Bu da yüreğinin yanması için yeterliydi. Ağladı, ağladı ve gözleri şişti. Sonra durdu. Annesine yöneldi. Dudaklarından bir çocuğun masumluğunun en safı döküldü; "Peki Bundan sonra ben kime baba diyeceğim? Kuşlar kanat çırpı, rüzgâr esti. Yüreklerde fırtınalar koptu. Ve Dila annesine sarıldı. "Babacığım seni çok seviyorum" dedi.

Her babalı çocuk Dila'nın küçük yüreğinde ayrı bir yara açıyordu. Ama onlar adına seviniyordu. Çünkü onların sarılacağı, ellerini öpeceği, bayramlarda harçlık alacakları, okula götürüp getireceği bir babaları vardı. Onlar ne kadar şanslılar diye düşünüyordu. Ama olsun kendisi de dua edeceği bir babaya sahipti yalnız kaldığı her zaman babasının resmine bakar ve onunla konuşurdu. Dila, Gürkan'ın resmini almış öpüyordu. "Seni çok seviyorum ve seveceğim babacığım"